

Zoetermeer, 1 januari 2020

Lieve familie, vrienden en donateurs,

Ik wens u een mooi, gezond en liefdevol 2020!

Voor mij was 19 november 2019 een bijzondere dag. Het was 40 jaar geleden dat ik als 8-jarig meisje vanuit India in Nederland aankwam. Ter gelegenheid van dit memorabele moment vertel ik graag hoe het allemaal begon:

-In 1971 werd ik geboren in India. Mijn geboortedatum en mijn achternaam is onbekend.

Mijn twee voornamen weet ik gelukkig wel Sandhya (zonsondergang) Rani (Koningin).

In mijn paspoort staat 15 augustus vermeld als geboortedatum. Dit is Onafhankelijkheidsdag in India.

-In 1976, na het overlijden van mijn moeder, ben ik geplaatst in het kindertehuis Radha Kishan home in Hyderabad. Hier heb ik gewoond tot aan mijn adoptie in 1979.

Mijn eerste vijf jaar heb ik bij mijn biologische ouders en mijn jongere broertje Raju (Koning) gewoond. Helaas heb ik geen herinneringen aan deze jaren. Ook geen foto's om de herinneringen vast te houden. De herinneringen die ik heb, zijn van onze reis naar het ziekenhuis, ik was toen 5 jaar oud. We liepen door de velden, ik zag hutjes die van palmtakken waren gebouwd en at onderweg zaadjes van een bepaalde plant.

Wat ik me ook goed kan herinneren is dat ik in een trein zat en in de grote stad Hyderabad aankwam, waar mijn moeder in het ziekenhuis werd opgenomen. Ik bleef bij mijn moeder in het ziekenhuis. Later is mijn moeder hier overleden. Mijn vader en broertje heb ik nooit meer teruggezien. Wel zie ik heel vaag in mijn herinnering de contouren van mijn moeders gezicht. Tijdsbesef had ik niet, was ik 5 dagen in het ziekenhuis of twee weken?

In 1999 ben ik terug geweest naar het ziekenhuis om informatie op te vragen over mijn moeder, maar helaas was dit al vernietigd. Natuurlijk heb ik me regelmatig afgevraagd wat er met mijn vader en mijn broertje gebeurd is. Ik had ze graag willen terugvinden, alleen al om hen te helpen. De realiteit is dat mijn vader nu rond de 70 jaar zal zijn en misschien niet meer in leven. Maar toch, iedere keer wanneer ik in India ben en een vriendelijk, grijze bejaarde man zie, flitst de gedachte door mijn hoofd, zou hij misschien....

Sandhya zit op de tweede rij in een blauwe jurkje (foto is uit 1979)

Sandhya in het blauwe jurkje (foto is uit 1979)

-19 november 1979 aankomst in Nederland bij mijn adoptieouders Jan Geert Siccama (overleden in 2012) en Louise Wijsman.

Aankomst op 19 november 1979 op Schiphol

Sandhya met haar adoptiemoeder

Ik heb nooit met zoveel woorden mijn adoptiemoeder bedankt, het was vooral haar wens om een ouder kind te adopteren en gelukkig ging mijn adoptievader, en ook mijn adoptiebroers en zus mee in die wens. Ik ben enorm dankbaar hiervoor.

Ook ben ik dankbaar dat ik de eerste vijf jaar van mijn leven in een gezin ben opgegroeid en enkele herinneringen heb. Voor de meeste adoptiekinderen die helemaal niks weten van hun achtergrond is het heel moeilijk. Zij lopen vaak nog rond met allerlei vragen en ervaren daardoor geen innerlijke rust.

Nu weer terug naar het heden.

Radha Kishan home:

In oktober 2019 heb ik het Radha Kishan home bezocht. Alweer was het bijzonder om terug te zijn. Ik heb vijf nachten in het meisjestehuis gelogeed en twee nachten in het jongenstehuis.

Manasu sponsort in het jaar 2019-2020

- 24 meisjes en 2 jongens in het middelbaar-en hoger beroepsonderwijs.
- Computer leraar in het jongenstehuis
- Engelse leraar in het jongenstehuis.

De jongens worden gesponsord door Manasu

Deze meisjes volgen via Manasu een beroepsopleiding

Ik heb de Engelse les in de ochtend bijgewoond. De Engelse leraar is een goede leraar die goed Engels spreekt, toch viel het niveau van de jongens mij tegen.

Ik heb nog eens het belang van goed Engels spreken benadrukt en wat tips gegeven, onder andere om meer naar Engelstalige tv-programma's te kijken, bijvoorbeeld sportprogramma's en onderling Engels te spreken. Ik zal dit zeker monitoren.

Heel bijzonder was getuige te zijn van een ouder-kind bezoekmoment. Ouders, opa's en oma's kunnen eens in de maand voor een uurtje hun kind/kleinkind bezoeken, van 14.00-15.00 uur. Vanaf 13.00 uur staan de familieleden voor een gesloten hek in de brandende zon te wachten. Vaak hebben zij een reis van twee tot drie uur achter de rug voor het bezoek en sommigen zijn slecht ter been. Dit bezoekmoment ontroerde mij, de tranen prikten achter mijn ogen. Om 14.00 uur gaat het hek open, eerst worden de namen van de bezoekers genoteerd. Vervolgens gaat de ouder zijn/haar kind omhelzen, traantjes wegpinken. De wondjes op de benen en armen en worden gecheckt (muggenbeten) en nog even luizencontrole. Natuurlijk worden de kinderen ook toegesproken dat zij goed hun best moeten doen. En dit alles in een uurtje. Een intense ervaring, ook voor mij. Terwijl ik met allerlei gevoelens rondloop, komt het besef dat er voor de andere 60 jongens geen bezoek is. Erg verdrietig.

Bezoekmoment in het jongenstehuis

Opa en oma bezoeken hun kleinkinderen

Manasu Girl Care Center:

Natuurlijk heb ik ook het Manasu Girl Care Center bezocht. Ook daar weer een fantastische tijd gehad. Manasu en Kidpower (India) dragen samen de zorg voor 32 kwetsbare meisjes. Zij worden hier liefdevol opgevangen en gaan naar school.

Ik zal in de komende maanden over deze tijd met de meisjes een nieuwsbrief schrijven, met daarin ook weer bijzondere en ontroerende verhalen.

Sandhya met de jongste van het Center

De website van Manasu wordt binnenkort vernieuwd en up to date gemaakt. Sinds november jl. ben ik ook actief op Facebook. Je kunt de foto's, video's en verhalen over Manasu vinden onder "Sandhya Siccama." Leuk als je mij een vriendschapsverzoek stuurt.

Extra geld is hard nodig, er is zeker de laatste twee jaar een daling van donaties te zien. Maar ik ben hoopvol. In mei 2020 bestaat Manasu 20 jaar en ik hoop mede naar aanleiding van dit jubileum op een toename van donateurs.

Lieve mensen, ik wil jullie allemaal graag bedanken. Wat wij doen is alleen mogelijk door uw financiële steun en vertrouwen! Ik voel me vooral dankbaar dat wij samen Indiase kinderen kunnen helpen hen een kans te geven op een beter leven voor henzelf en hopelijk ook voor hun kinderen.

Het lijkt bescheiden wat wij doen, echter iedere druppel in het water maakt vele kringetjes in het water, zo wordt de cirkel van armoede doorbroken. Ieder kind en ieder mens, waar dan ook op de wereld, heeft het recht op een menswaardig bestaan.

Fijn als jullie deze mail willen doorsturen naar vrienden, familie en bekenden.
Wilt u nog een donatie overmaken dan kan dat op NL60 INGB0008547647 t.n.v. Stichting Manasu te Zoetermeer. Alvast bedankt!

Lieve groet, mede namens de andere bestuursleden

Sandhya Siccama
Stichting Manasu